

Prædiken ved TFL: Midfaste; Joh. 6,1-15

Når vi læser denne tekst fra Johannesevangeliets første halvdel med teologiens briller, så ser vi, at der er mange lag i teksten, og jeg bilder mig ikke ind, at jeg har set dem alle.

- Det første lag er stedet: et bjerg på den anden side af Galilæas Sø. Et bjerg i Biblen er altid stedet, hvor det vigtige og helt nye sker: Sinai Bjerg med lovens tavler; Bjergprædiken med Jesu tolkning af den nye lov; Forklarelsen på bjerget og nu bispisningen på bjerget. Nu vises og siges igen noget, som er vigtig. Og så Galilæas Sø, at vi er nord på i Israel. Turen til Jerusalem er endnu ikke begyndt. Det er her i periferien – i Udkantsisrael – at det nye sker. Det er her Jesu undere, helbredelse, forkyndelse finder sted. Der er lag om spændingen mellem magtens centrum Jerusalem og afmagtens periferi Galilæa;
- Det næste lag er, at vi får at vide, at påsken – jødernes fest, var nær. Den fest, som markerer taknemlighed over udfrielse fra fangenskab i Ægypten. Når den er nær, kan vi ~~da ikke~~ tillade os at tolke Jesus og skaren på bjerget i forlængelse af folket i ørkenen, som bliver reddet af manna fra himlen. Nu viser Gud sin trofasthed igen over for sit folk; Det sker i form af et måltidsunder, der peger frem mod Jesu indstiftelse af nadveren i Jerusalem skærtorsdag;
- Det tredje lag er, at med dette under får vi et tegn på, hvem Gud er, og hvad Gud vil. Her er der liv i overflod – meget mere end vi behøver og kan forstå.
- Og så det sidste lag: når oldkirkens gudstjenestetilrettelæggere vælger at placere denne tekst midt i fasten på midfaste søndag, så ønsker de dels at pege frem mod påske, men de ønsker også at holde menigheden fast på, at de afsavn og trængsler, de oplever nu, skal afløses af en stor påskefest. Foråret er på vej; det er lige ved at bryde igennem, og beretningen indeholder et løfte om, at lige som foråret bryder igennem, så vil Guds rige, hvor alle har i overflod også bryde igennem. Nok er krybben og laderne ved at være tomme, men de skal blive fyldt igen, så folk ikke skal bide hinanden, men spise brød sammen.

Hvor ligger forkyndelsen til dig og mig, når vi har skrællet alle lagene af? Jeg vil sige det på den måde: evangeliet handler om, at vi får det, vi behøver – og

lidt til. Og vi får det igennem mennesker og begivenheder, hvor vi måske mindst havde ventet det. Tilværelsen er større, mere righoldig og større, end vi kan forestille os den. Evangeliet åbner i stedet for at lukke; til at kunne glæde sig over og være taknemlig for den gave, vi får i evangeliet. Her bliver der sagt noget til os og om os, vi kan leve og dø på. Her er livet stærkere end døden, kærligheden stærkere end hadet og tilgivelsen stærkere end hævnen. Jesu forkyndelse og handlinger er ikke livsfornægtende, men livsforlængende. De giver mere, end de forlanger, og viser i konkret form, hvordan tegnet på Guds rige er: at mennesker får noget at spise. Vi lever af både brød og ord. Amen.